

Jesandet, kes kolmford helde armolise heälega minnult kässis, ni kui Petruselt: „Simon Johanna, kas sa armastad mind?“ Ja siis jälle waljo ähwardamisega mind nomis.

Agga mitte mind üksi ei olnud Jesand leidnud, waid ka minno poega, piiskoppi keige armsamat teendrit. Öppinud wiisi järrel, tulli temma, enne kui omma tenistusesse läks, minnoga hommikust söma. Muido olli ta lahke ja juttokas, agga sel hommikul wainne ja isseennehes. Agga küssis, mis minnul pididi wigga ollema! — Ma ütlesin et ma wähhe magganud ja paljo und näinud.“

„Se on immelik ütles temma, minnul olli ni-samma. Ma pallun sind rägi mulle omma unnenäggo?“

Alma sannalausumata wötsin minna pühakirja kätte, löin Apostlite teggude ramato 9. peatükki ülles ja näitasin temmale.

„Oh se on üks inime asji,“ ütles temma, keif se öse hüti minno wasto need sammad sönnad: „Toune ja minne linna, seal peab sulle ööldama mis sa pead teggema.“ Armolinne Summal kas se on siis wöimalik et meie, kes meie arwame Jesandat ja temma nimme teniwad, temma wastased ja waenlased olleme, ja et meid wimaks peab pörgo tüllesse heidetama? Ei se woi olla, se on walle ja tühhi unnenäggo. Kas siis muido Jesanda teendrid meid lihhotaksid Ketserid ärrahukkama. Meil on öige usk, nemmad on ussoseggajad ja peawad

Summala suremaks auuks tulle ja möegaga hulatud sama. Ka sedda tahhan minna, minna tahhan Ketserid taggakuufata ja lihhutada tunni nemmad omma walle usko mahhajättawad ehk maiadest ja warrast pöggenewad. Ja nüüd, armas emma, jättame kurwad mõtted; olle rõmus, anna mulle suud ja önnista mind Summala meelepäralise tööle.“

— Agga minna ei sanud räkida mitte üks önnistamise sanna ei tulnud minno suust. Ehmatand watas mo poeg minno peale, ja otse ennese wasto meelt hüüdsin minna: „Saul, Saul mis sa mind taggakuufad? ja n. t. s.“ Minno poeg wangatas pead ja läks, minna jäin mõttetesse ja sain ikka ennam rahhutumaks. Wimaks wötsin jälle Piibli ette ja luggesin ühhe lehhe külle teise järrel. Oh, siis langesid kui somused minno filmade pealt mahha, ma tundsin omma pimmedust ja ebbausko, ja öppisin et ei kuld egga hõbbe, egga tegi hea töö, egga wagga kannatus, weel wähhem tegi piisloyp egga paawst meid öndsaks ei woi tehha, waid üksi meie Jesanda arm Jesuse Kristuse sees.

Minno südda jäi wägga halledaks, ma heitsin põlwili mahha ja pallusin ommad pattud andeks. — Siis wast tulli rahho minno süddamesse ja temmaga rõmus usko julgus. Jesanda eest ka ihho ja ello anda ja tedda kartmata tunnistada.

Ja kui ö tulli, mis teie arwate, kuhho ma läksin? — Wangitorni! Wangihoidja watas immeks panes minno peale, agga teggi mulle feelmata ulse